

Áldott, aki jó az Úrnak nevében

Mt 23: 37. Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad!

Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. 39. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, míg nem ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében!"

Mt 24: 2. Nem látjátok-é mindezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.

3. Mikor pedig az Olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? 4. És Jézus felelvén, monda nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket (...) 6. Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről (...) De még ez nem itt a vég. 7. Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok és földindulások mindenfelé. 8. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. (...) 12. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. 13. De aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül."

Szeretett Testvéreim! Keresztény Gyülekezet!

Mintha Vörösmarty Mihály: Előszó című verse alá írt "1850-51 télutóján" dátumát 2020 tavasz jöttével cserélte volna fel:

*Midőn ezt írtam, tiszta volt az ég.
Zöld ág virított a föld ormain.
Munkában élt az ember, mint a hangya:
Küzdött a kéz, a szellem működött ...
Ünnepre fordult a természet, ami
Szép és jeles volt benne, megjelent.*

*Öröm- s reménytől reszketett a lég,
Megszülni vágyván a szent szózatot,
Mely által a világot, mint egy új, egy
Dicsőbb teremtés hangján üdvözölje;
Hallottuk a szót. Mélység és magasság
Viszhangozák azt. S a nagy egyetem
Megszünt forogni egy pillanattig.*

*Mély csend lőn, mint szokott a vész előtt.
A vész kitört.*

Nem titkolom, zavarodottá tesznek a naponta érkező képtelennél képtelenebb hírek, s zavaromat csak fokozza, ha egyikről vagy másikról bebizonyosodik, hogy nem beteg agy szüleménye, hanem valóság az.

Előbb csak meglepett, amikor e hónap elején kiderült, hogy a fejét Kínában felütő, de napok alatt a szomszédos államok után immár Európában is megjelent és egyre gyorsabban terjedő vírus okozta járvány miatt törölnünk kell a március 13-14-15-én Borås, Helsingborg, Malmö, Halmstad és Göteborg gyülekezeteiben esedékes istentiszteleteket. Majd kezdtük komolyabban venni, hogy elmarad a március 15-i nemzeti ünnep alkalmából tervezett nemcsak központi, de sokszáz rendezvény is szerte az egész Kárpát-medencében, aztán már egészen valószínűtlenülként szembesültünk azzal, hogy nemcsak március, de április végéig is törölnünk kell minden zárt körben tartandó rendezvényt, istentiszteleteinket is, hogy aztán rövid egy hét alatt világméretűvé váljon repülőjáratok tízezreinek befagyasztása, soktízmillió utas szembesülése a lehetetlennel, majd az országhatárokon átívelő közúti közlekedés korlátozása, majd teljes leállítása, hogy az azt követőkben megjelenjen a karantén, azaz vesztegár, majd a részleges vagy teljes kijárási tilalom kötelezettsége, egyetemek és iskolák, gyárak és üzemek bezárása, minden tevékenység takaréklánggra csökkentése vagy megszüntetése, tízkilométeres hosszúságú kamionsorok és sokezer személygépkocsi feltorlódása a határokon, a mindennapi élet megállása, az egészségügyet, de az egész világgazdaságot is érintő összeomlás rémének megjelenése.

*És folyton folyvást ordított a vész,
Mint egy veszetté bősüült szörnyeteg.
Amerre járt, irtóztató nyomában
Szétszaggatott népeknek átkai
Sohajtanak fel csonthalmok közül.*

Igen, amerre járt a Covid 19, százezrek fertőződtek meg és tízezrek haltak meg.

Az a legmegdöbbentőbb, hogy mindez gyakorlatilag néhány nap, legtöbb egy-két hét alatt a legképtelenebb és elképzelhetlenebb fikcióból realitás, nyers valóság lett. Távoztatás, távmunkavégzés, virtuális előadások és istentiszteletek mindenütt, s mindenek felett egy hatalmassá duzzadt és magasodott kérdés: mindezek után még mi várható?

Vitathatatlanul, mintha a végső idők apokaliptikus scenáriói kezdenének kirajzolódni szemünk előtt.

S az ember hajlamos megijedni és a fanyar viccet idézve a pesszimista hangján megszólalni: Ennél rosszabb már nem lehet! S az optimista rátromfol: Dehogyan nem! És megszólal az Ige is: "De még ez nem itt a vég!"

Jézus siratja Jeruzsálemet:

"Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad! Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok."

S hogy a végsőt is kimondja:

"Nem marad itt kő kövön, ami le nem romboltatik."

S valóban, sokan vannak, akik meggyőződéssel vallják, hogy "ami velünk most történik, az egy globális terv része, és pontosan az a cél, hogy minden leálljon, tönkremenjen, leértékelődjön! A vírus csak eszköz. Remekül megtervezett, briliáns munka! Pont olyan, mint amilyennek lennie kell. Egy egészséges felnőtt viszonylag gyorsan átesik rajta, vagy meg sem betegszik, de a 70+ korosztályból és a legyengült betegekből szedi áldozatait, akikre gazdaságilag semmi szükség nincs!"

Hogy "minden leálljon, tönkremenjen, leértékelődjön"? Hogy ez lehetséges és elérhető?

Persze hogy igen! Minden leértékelhető ott, ahol mindennek alapja a pénz és a hatalom, s a mindent felülíró érdek. Ahol a "kelléktárból" mint szükségtelen, kikerült az Isten.

Mert ugyan mit változott volna a világ Vörösmarty korától, aki a Gondolatok a könyvtárban című versében intő szóval így szól:

*Hová lépsz most, gondold meg, oh tudós,
Az emberiségnek elhányt rongyain
Komor betűkkel, mint a téli éj,
Leírva áll a rettentő tanulság:
"Hogy míg nyomorra milliók születnek,
Néhány ezernek jutna üdv a földön."*

Mintha Jeruzsálem fölött sírna Jézus, és mintha a megakasztott reformkor fölött kesergő Vörösmarty a mi XXI. század eleji világunkról írná:

*Most tél van és csend és hó és halál.
A föld megőszült;
Nem hajszálanként, mint a boldog ember,
Egyszerre őszült az meg mint az Isten,
Ki megteremtve a világot, embert,
A félig istent, félig állatot,
Elborzadott a zordon mű felett
És bánatában ősz lett és öreg.*

Mintha képzeletben most mi is az Olajfák hegyén ülnénk, és megkédezzük a mi Mesterünket:

Mondd meg nekünk, mikor lesz mindennek vége? Mikor fog a "zordon mű" láttán bánatában megőszült és megöregedett Isten újból atyai szeretetével mifelénk fordulni?

Böjt időszakában vagyunk. Az elcsendesedésnek, Jézus szenvedésének, töviskoszorúval való megkoronáztatásának idején, koronás időkben élő, magunkat oly kiszolgáltatottnak érző törékeny, kicsiny emberekként fájdalommal gondolunk mindazokra, akiknek a kegyetlen kór nyomán akár idős korban, vagy éppen idejekorán búcsúzniuk kellett e földi élettől. És mélységes együttérzéssel vagyunk

egy megfogyatkozott kis család tagjai iránt is, akik e napokban kísérik ki utolsó földi útjára azt a feleséget és édesanyát, aki iránt az apostol szavaival élve "a szeretet soha el nem fogy".

Hittel és reménységgel tekintünk nagypéntek sötétje után fényel és diadalommal érkező húsvétra, a feltámadottra, kinek jöttén szívünk mélyéből csendül fel a szózat:
Áldott, aki jó az Úrnak nevében!

Ámen

(Molnár-Veress Pál lelkipásztor, 2020. március 29-én)